

[Mølgaard]

bedste for statslige aktivitetsudvidelser i det hele taget. Og ministeren skal da egentlig kun høre lovord over, at hun tager konsekvensen heraf fremfor at prøve at stille sig op med en række tomme løfter, der viser sig netop ikke at have dækning bagefter.

Vi vil fra retsforbundets side godt pege på, at der trods alt på det store, det mægtig store statsbudget er en række alternative sparemuligheder, der indebærer, at man ikke rammer de svageste, men i høj grad sætter ind på at beskære statslige udgifter dér, hvor tilskudene går til de etablerede. Men vi har forståelse for, at der er grænser for, hvor meget der trods alt kan loves inden for dette område.

Vi mener såmænd også fra retsforbundets side, at der inden for kulturministeriets eget ressortområde vil være mulighed for ved opprioritering at opprioritere tilfredsstillelse af børnenes behov, i så vid udstrækning som muligt på børnenes præmisser, idet institutionaliseringspolitikken jo kan drives for vidt på en række områder, hvad vi også har set. Vi mener, at kulturministeriets totale bevillingsramme vil kunne anvendes på bekostning af visse andre aktiviteter med henblik på at opprioritere børnekulturens behov.

Ministeren anvendte flere gange de meget fine og rigtige og gode og varme ord om decentralisering og demokratisering som en nødvendighed på dette område som på så mange andre. Jeg skal tilslutte mig disse principper, idet jeg dog vil tage det forbehold over for ordet »demokratisering«, at jeg godt vil advare lidt imod, at man i det begynder at indlægge en harmonisering, der indebærer, at man nødvendigvis skal have nøjagtig den samme tilfredsstillelse på samtlige områder ud over det ganske land, for landets egne er forskellige, ligesom behovene er forskellige fra miljø til miljø, og ligesom behovet for statslig støtteaktivitet til de svageste nu engang er større, end det er til de mere veletablerede.

Jeg synes, det er rigtigt, når ministeren påpeger primær- og amtskommunernes ansvar, og jeg synes også, det er rigtigt, når ordføreren for forespørgerne, fru Ingerlise Koefoed, i den forbindelse påpeger, at statens egne sparecirkulærer og statens egen beskæring af kommunernes økonomiske handlefrihed sætter snævre grænser for, i hvilket omfang staten eller de enkelte kommuner og amtskommuner overhovedet får

råderum til at leve op til det ansvar, som kulturministeren påpeger for disses vedkommende.

Ministerens bemærkninger vedrørende idræt, hvor ministeren påpegede, at der her forelå ganske særlige behov på en række områder for at etablere de fysiske rammer for idrætslig udfoldelse, skal jeg ganske tilslutte mig. Men jeg vil i den forbindelse gerne påpege, at det jo er sådan, at i jo større omfang man i kulturministeriet eller i finansministeriet eller i regeringen overvejer at støtte eliteidrætten – og det har der jo været megen tale om at man har megen sympati for – jo mindre bliver der til gavn for amatøridrætten, og så bliver der så meget mindre mulighed for idrætslig udfoldelse for børn. Det mener jeg er en forkert prioritering, og jeg vil gerne vende mig imod tanken om at støtte eliteidrætten. Jeg mener til gengæld, at man inden for dette område ville få adskilligt bedre udfoldelsesmuligheder, hvis man anerkendte princippet om, at tipsmidlerne må tilhøre de idrætsudøvende, og at de helt og fuldt skal stilles til rådighed for idrætslige formål.

Jeg vil ganske tilslutte mig ministerens synspunkt om, at organiseringen af den idrætslige udfoldelse som hidtil må overlades til frivillig foreningsregie; det får man ganske givet mest ud af set ud fra enhver synsvinkel. Både de idrætsudøvende og samfundet som helhed får langt mere aktivitet ud af det, når det sker i foreningsregie, end hvis kommuner, amtskommuner og stat direkte begyndte at stille nogle organisatoriske rammer op for denne udfoldelse.

Jeg vil også tilslutte mig ministerens bemærkninger om bibliotekernes betydning som et led i børnekulturen og det glædelige i, at brugen af børnebiblioteker er så stor, så udbredt, som det er tilfældet. Jeg vil også ganske tilslutte mig ministerens konstatering af et behov for at rette skævheder op ved at sikre, at der bliver etableret heltidsbiblioteker rundt om i hele landet, suppleret med bogbusser. Det synes jeg er godt. Jeg vil godt tilføje, at man nok også i den forbindelse skulle lægge megen vægt på at sikre, at de alle sammen bliver bemandede af professionelle, således at man ikke længere forlader sig på den situation, man har kendt tidligere, hvor man har kunnet bruge amatører inden for dette område, i erkendelse af at man ikke havde faguddannet bibliotekarpersonale nok,